

VEČERNA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 4.

V Četrtik 24. Prosenca.

1850.

Mertvaški zvon.

V zahodu solnce je vtenilo,
Vsa natvora mirno spi,
Ponočno vidi se svetilo,
Kinč nebes lepo bliši.

Pa človek vendar ne počiva,
On ne mara še za mir;
Posvetno on veselje vživa,
Vède se ko divja zvir.

Tako je bilo — ko se sprehajam
U perute nočne skrit.
Zamišljen se po tmuni majam,
In ne vem, kam hočem it'.

Še semtertje po mest' dervijo
S hitrim peham se ljudjé,
Radosti zimske si lovijo,
Po veselji koperné.

Poslopje svitlo zdaj zagledam,
To je kratkočasa dom,
Tú sosed raja so sosedam,
Zemljo trese godbe grom.

Gredé naprej jo premišlujem:
Čmu nek' človek um ima?
Odgovor sam si uganjujem —
Zmešan svet mi ga ne da.

Iz razniga me pa bledenja
Zvon mertvaški prebudi;
Vetrovi nosijo zvonjenja
Britki glas na vse strani.

Le sem, prijatli, tú vedriti
Védite si vnéti um;
Serce posvetno tú hladiti
Zapustite pekla šum.

Enako vam bo zazvonilo,
Vsak dohitel ték bo svoj;
Zapel vam mertvih zvon bo milo,
Ah — kak lahko še nevoj! Jakoslav.

Pastirstvene reči.

Kako dolgo naj terpi shodni goror?

Sv. Francišk Salezjan pravi: „Boljši je zmiram, če je govor nekaj krajši, kot predolg. V ti reči sim tudi jez dosihmal vselej prestopil, in si zdaj prizadevam, se popraviti. Kje pol ure bi utegnila prava mera biti.“ Ta je eden zmed pomočkov, ktere sveti mož našteva, si poslušavce nakloniti. In gotovo prav ima. Dolg govor, naj se také krepek in vgodin, utrudi poslušavca, in ni se na to zanesti, de ta ali ta pravi: „Tega gospoda bi lahko cele ure dolge poslušal.“ Velikrat je tako govorjenje golo prilizovanje, ki bi ga ne bilo dobro na skusnjo djati. Tuji govorniki, kakor Lahji in Francozje, nam v tej reči ne morejo zgled biti, zakaj leti s svojo naglo besedo, ne mara, pol več v ravno tistim času povedó, kot mi s svojo mosko in tehtno slovensko besedo.

Kratki, ali bolj prav reči, primerno dolgi govori pa imajo to prednost, de se ložej bolj lično in tehtno izdelajo, de zbudovani občutljeji velikoseréniga veselja za lepo življenje in božjo čast, ljubezni do dóbriga in stud do pregrešniga, čutilo pobožnosti, strahu i. t. d. serce bolj obyzamejo, in dle terpe. Pazljivost poslušavcov manj opeša, in oznanovani glas božji se jim globokejši vsadi v spomin.

Neki cerkveni pisavec pravi v ti reči: „Ravno, kakor svetilnice ugasnejo, ako se jim preveč dolije z oljem, in sadice utonijo, ako se jim preobilno perliva: ravno tako se zamori spomin poslušavcov, ako se predolgo pridiguje. S počeznostmi (Gemeinplätzen) naj se pridigar ne peča; s tem pesa moč govora in njegova čast. In ker so resnice, ktere ljudstvu niso nikoli dosti dopovedane in priporočene, je boljši od njih kratko, krepko in živo spregovoriti, de se zamorejo večkrat in mnogostransko v misel vzéti. Vzrok mnogih predoljih govorov velikrat ni častiljiv. — Sveto tridentinsko zbiraljše pravi sess. 5. de reform. c. 2. „Archipresbyteri, plebani et quicunque parochiales vel alias curam animarum habentes ecclesias quocunque modo obtinent, . . . diebus saltem dominicis et festis solem-

nibus plebes sibi commissas . . pascant docendo . . . annuuciandoque eis cum breuitate et facilitate sermonis vitia et virtutes etc. etc." — Recimo tedaj s sv. Franciskam Salezjanam: Pol ure bo primérni terpež govora, ob visocih cerkvenih godovinah morebiti eno ura, delj pa naj se nikdar ne razširja. (Ted. Ambr.)

Je li svetvati, govor v ravno tisti srenji kterikrat ponavljati?

Ni. — Neki mnogoletin pastir je pravil: „Parochus quidam non admodum extensa communitatis quodam die festo, ante decem annos habitum sermonem, iisdem verbis pronuntiavit, ratus, non esse quemquam tam diuturne memoriae, ut hoc animadverteret. Ast exentem ex ecclesia muliercula, attingens ejus vestimentum, allocuta est: „Heu, Domine Paroche! utinam nobis hodiernum sermonem saepius benigne velis pronuntiare: ante octo aut novem annos eundem ex ore Tuo jam audiui, mihi quae maxime placuit, ast hodie eodem magis adhuc delectabar." Quo audito me puduit parvuli instar, inquit parochus, mihi quae proposui, id non amplius evenire debere.

Blagor mu, kdor Jezusa pozna, in v njegovo presv. Ime kliče!

(Poleg nemškiga)

Kako bi mi zamogli obupati nad močjo tega presv. Imena, če se spomnimo, kaj je Jezus sam rekel: „Kar koli boste Očeta v mojim imenu prosili, bo vam dal:" ali če pomislimo, kar sv. Pavel govori: „Kdor bo klical v Ime Gospoda, bo oteč?" Blagor mu, kdor za Jezusovo ime v, in v potrebi in nevarnosti iz globočin svojiga srca k njemu vpije! — Lep izgled k temu nam pripoveduje učeni mož, Benedikt Fernandez, ki je sam izidu te prigodbe pričajoč bil. Mož mahomedanske vere pobegne od svojih ljudi in hiti k Portugizam vneko terdnjavo tam žejo svojih zelj ogasiti. Božja milost namreč je bila v njegovim sercu obudila silno hrepenenje po kersanski veri. Solnce je ravno navpik stalo, ko je naš uskok po neizmerni, grozno vroči pušavi sel. Ni je bilo vode, s katero bi si bil svojo hudo žejo le nekoliko potolazil. Pešine in zopet pešine so se razprostirale na levi in na desni, pred njim in za njim. Strašna smert mu je pred očmi in žeje umreti se vleže na tla. Hipoma se spomni, de je večkrat slišal kersanske suznje pripovedovati: Kdor v Jezusovo ime kliče, mu pride pomoč v naj večih težavah in bitkostih. Tudi on poskusi: pa komaj Jezusovo presv. ime zgovori, glej! že občuti neko hladilo na jeziku in v sebi, tako de je žeje rešen, v novo pokrepcan serčno dalje popotovati zamogel. Gre, pa kmalo se verne prejšnja nadloga, huda žeja prihaja in žujo tudi smertna nevarnost. Pa ne pomisluje se dolgo, zopet kliče v Jezusovo ime. In kakor v prvič, mu tudi zdaj pomaga. Tako popotvaje prispe v terdnjavo k Portugizam, od koder so ga v poglavitno mesto Lizbono poslali, kjer so ga v resnicah svete vere podučili in potem kerstili. —

Glejte, ptujec je prišel na tako nevarnim potu v Jezusovo kraljestvo, ker je sladko ime Jezus z njim bilo. Koliko bolj gotovo homo mi, ki smo ze v Jezusovim kraljestvu, pod močnim ščitam tega presv. Imena tezo in vročino tukajšnjiga življenja prestopi, in po trudapolnim popotvanji v nebeskim kraljestvu se snidili. Blagor mu torej, kdor Jezusa

pozna in z otroško zaupnostjo v njegovo presv. Ime kliče!

Jakoslav.

Sv. Ludvik iz Granade.

Ko se je enkrat sv. Ludvik pòzno zvečer z bičem pretepal, si tako hudo poželenje mesa ukrotiti in zatreti, prideta dva mlada, razuzdana ponočnjaka, ki sta se bila ravno na neko hudobijo namenila. Postaneta pod oknam njegove izbice, gledata svetiga moža, in ga poslušata, ko je goreče molil in k Bogu vzdihoval. Grôza in strah ju prešine in osramotena si rečeta med seboj: „O siromaka! ta pobožni redovnik, ki morebiti nikoli ni grešil, se tako oestro pokori, in midva hudobneža greva število svojih grehov pomnožit. Gotovo Božja naključba je to, de sva v svoje osramotenje svedoka tolikiga pokorjenja!"

Ginjena se verneta domu in se poboljšata.

Jakoslav.

Svetiga Avguština izpoved vere.

kar tiče gnado, v kateri in po kateri popolnamost vere obstoji.

XXV.

Svete skrivnosti večlovečenja, križanja, smerti, pokopa, vstajenja, vnebohoda, in skrivnosti njegova telesa in kervi so tako velike in visoke, de jih noben jezik in umnost nobeniga moža, se tako modriga in svetiga po vrednosti razkladati in zapopasti ne zamore. Rojen je tedej iz Device, de bi mi bili zopet rojeni sveti cerkvi, telesu Device. Bil je obrezan, de bi bili grehi mesa in duha po izslečbi stariga človeka v nas obrezani. Bil je v tempelnu darovan, de bi mi po njem tebi čisti in posvečeni darovani bili. Bil je kersen, de bi nase pregrehe bile omite. Postal je za nas ubožin, de bi storil nas bogate. Postal je za nas trudin, de bi nas storil močne. Skušani je bil, de bi nas branil skušnjavi hudiča. Na-nj je bila roka položena, de bi mi jarmu suznosti hudičeve odšli. Bil je vjet, nas jetnike sovražniku iz rok iztergati. Bil je prodan, nas s svojo kervjo odkupiti. Bil je oblačila obropan, nas z oblačilam neumerjočnosti ogerniti. Bil je zasramovan, nas zasramovanju hudiča oteti. Bil je s ternjem vncan, ternje in osat perviga preklestva v nas popolnoma izruti. Bil je ponižan, nas povikšati. Bil je na križi povzdignjen, nas za sabo potegniti. Bil je z žolčem in jesiham napajan, de bi mi v deželo večniga veselja prišli. Bil je na altarji križa ko brezmadežno jaguje darovan, grehe sveta odvzeti. Za vse to se ti zahvalim in poveljujem tvoje ime, sveti Oče, po kteriga prečudni perzanesljivosti se je zgodilo, de je bukve, kterih odpreti nihče mogel ni, lev iz rodu Juda odpečatil in odperl. Poveljujem te, o neskončna oblast, ktere spomin s svetim strahom dušo napolni, ti vsigamogočni Bog, ki si nam razodel to veliko skrivnost svoje volje, po kteri si sklenil, po Kristusu vse spremeniti, in si oči našiga srca po svojim Duhu razsvetli, de vemo, kaj de po svojim poklicu upati smemo, in kakošna de je častita dedšina svetnikov, in kako de si nas storil sebi izvoljeni rod, kraljevo duhovstvo, sveti narod, dopadljivo ljudstvo, ki si za dobre dela prizadeva v njem in skoz njega, našiga Boga in Gospoda Jezusa Kristusa, tvojiga Sina, ki je prišel oznanovat evangeli miru tistim, ki so bili blizo, in tistim, ki so bili deleč proč. On sam pa je naš mir, ki nas je vse zedinil. Skoz njegovo kri imamo pristop do tebe, vsi v enim Duhu.

Versta Lavantinskih škofov z oziranjem v Solnograške nadškofe.

Spisal Peter Hieinger.

(Dalje.)

27. Leonard I. Peverl, iz stare Štajerske rodovine, pred korar in dekan per stolni cerkvi, je bil l. 1508 v Lavantinskiga škofa izvoljen. l. 1511 ga je Dominik Griman, kardinal in Oglejski patrijarh, kot svojiga namestnika v Koroškem delu Oglejske škofije postavil. Bil je ta škof skerbin za pravice in posestva svoje cerkve. Vonder je njegov čas posebno nevarin postal za celo katoliško cerkev, ker je Martin Luter l. 1517 svoje zmote trositi in razširati začel; treba je bilo takrat krepke moči, obvarovati čedo pred zapeljivimi nauki. Zatorej je bil temu škofu, ker se je že postaral in oslabil, l. 1524 pomagavec na stran dan namreč Filip Rener, fajmošter per sv. Florijanu, kateri je tudi po njegovi smrti na njegovo mesto stopil. l. 1529 so Turki tudi v spodnji Štajer priderli, Konjice požgali, in krog Celja divjali. Umerl je škof Leonard l. l. 1536. — V Solnimgradu je bil tisti čas nadškof Matevž Lang, popred Kerski škof, potem kardinal in pomagavec nadškofa Leonarda do l. 1519, ker je po letega smrti mu naslednik postal. Leti nadškof je bil mož obilnih vednost, in prijatelj učenih ljudi; zraven tudi skerbin ohraniti čisto katoliško vero, katero so Luteranske zmote oskruniti začenjale. Zatorej je že l. 1522 svoje podružne škofove v Mildorfu vkupej zbral, se posvetovati, kako de bi se novim napačnim naukam v okom prišlo. Pa krivovera se je skrivaj očitno če dalje bolj razširjala. Torej so on in več drugih škofov in deželskih poglavarjev — Cesarja Karla V. so večidel vojske drugej zadrževale — v Rezzu (Regensburg) s papeževim poslancem Kampeziem vred posebne sklepe za ohranitev prave vere storili. Vonder krivovera je kakor huda kuga če dalje bolj na široko segala, in ze jih je obilno ne samo iz žlahtnikov, kateri so se ji bili od začetka močno vdali, temuč tudi iz kmečkih ljudi popačila. Kakor v družih nemških stranah, tako so se tudi v Solnograškem l. 1525 kmetje vzdignili, ter so hotli prostost od vsih davšin; Lutrovo vpitje od prostosti so namreč nar raji tako razumeli, de dajati nič več treba ne bo. Velike trume so se jih zbrale, ter privrele do Solnigagrada; nadškof s svojimi korarji se je umaknil v terdni grad Hohensalca; kmetje pa so v mestu ropali v nadškofovi palači in v korarskih hišah. Le obilna pomoč vojšakov Avstrijskiga nadvojvoda Ferdinanda in Bavarskiga vojvoda Ludovika je bila v stanu puntarske kmete ukrotiti, in tega se ne z lahkim trudam, ker so leti večkrat svoje nasprotnike premogli, preden so bili drugo leto ugnani. Med tem pa je luteranstvo na vse strani močnej prihajalo: spačnost visokih in nizkih, nemarnost duhovšine na eni strani, silnost in zvižanost prijatlov krivovera na drugi strani, je njegovo rast podpirala. Zraven so še prišle vojske s Turki, kateri so l. 1529 pred Dunaj prišli, in ga za tri tedne oblegli, tudi okrog po Avstrijskim in Štajerskim razsajali. l. 1532 so zopet z veliko močjo na Štajersko prišli, do Dunaja si zavolj ondi zbrane kristjanske vojne niso upali. Ravno ti napadi Turkov so bili vzrok, de Cesar Karl V. sklepov zoper luterane na deržavnim zboru v Spiri storjenih ni mogel z vso ožrostjo izpeljevati, ako je hotel pomoč za vojsko

dobiti. Dosti katoliških cerkev in kloštrov je bilo požganih in razdjanih, in srenje so po silnih roparijah obožale, de niso moge lahko novih zidati. Per pomankanji duhovskih katoliških naprav so pa krivoverci bolj proste roke imeli svoje zmote zasejati. V tako žalostnih časih katoliške cerkve je nadškof Matevž l. 1540 umerl.

28. Filip I. Rener je l. 1536 v posest Lavantinskiga škofijskiga stola prišel. Gotovo si je on prizadeval krivoverstvo od svoje škofije odvegniti; saj njegov čas tukej ni toliko močno postalo, kakor pa po njegovi smrti. l. 1549 je bil per cerkvenim zboru v Solnimgradu, kjer so se škofje posebno zastran zatrenja krivovera posvetovali. Umerl je l. 1555. — V Solnimgradu je bil l. 1540 Ernest, sin Bavarskiga vojvoda Alberta, popred Pasavski škof, v nadškofa izvoljen. Ker je zavoljo Lutrove krivovera čedalje več nevarnost katoliški cerkvi žugala, se je l. 1545 po poklicu papeža Pavla III. in po željah cesarja Karla V. veliki cerkveni zbor v Tridentu v južnim Tirolskim sošel; pa vojska cesarjeva z luteranskimi poglavarji in kuga v Tridentinskem mestu je duhovne očete od onod kmalo v Bolonjo pregnala. Hitreje pomočkov zoper rast krive vere najti, je nadškof Ernest l. 1549 vse svoje podružne škofove, prednike korarskih kapitelov in kloštrov, in nadmašnike v Solnigrad vkup poklical. Kar so si zbrani očete posebno v obzir vzeli, je bilo to, de so se posvetni gospodje prederzvali, fajmoštre in pridgarje po farah staviti, se v volitve viših duhovnih prednikov mešati, v cerkvene in duhovske pravice segati, cerkveno posestvo nase vleči. Ker je večidel gospode ze luteransk bil, je namreč ravno po tistih silnih in krivih potih krivovera podpora dobivala. Pa sklepi tega zboraniso zaželjeniga sadu prinesli, ker je manjkala pripomoč Ferdinanda I., kateri je bil zdaj Ogerski in Ceski kralj, in namestnik svojiga brata cesarja Karla V. na Nemškim. — Tako se je čedalje več krivoverskih učenikov v cerkvene službe vriniti zamoglo, in čast in oblast katoliške cerkve je upadala. Sicer je bila tudi neka posebna napaka med viši katoliško duhovšino veliko take rasti verskih zmot bolj ali manj kriva, namreč ta, de nekteri v škofove izvoljeni se niso v take posvetiti dali, temuč so le kakor nižji mašniki ali celo neposvečeni škofske službe namestovali, kjer tudi niso bili v stanu vse svoje službe popolnoma opravljati. Tudi nadškof Ernest ni bil posvečen; zatorej, ker mu papež ni več odloga dal, je l. 1554 raji od visoke službe odstopil.

(Dalje sledi.)

Kaj je Ramazan?

Večkrat se bere, de to ali to se je na Turškim godilo ob Ramazanu: kaj je ta Ramazan? Ramazan je Turkam ali Mahometancam deveti mesec, ki se morajo vsi mahometanci (ne pozabiti! tudi tisti, ki žimnice ali žimnike nosijo), skozi vse dni celiga mesca silno oestro postiti. Od soléniga izhoda do zahodafne smejo kar nič vžiti, tudi požirka vode ne. Še le v noči se smejo z jedjo okrepčati. K temu morajo, razun vsakdanjih peterih dosti dolzih molitev, se več družih molitev in del pokorjenja in zatajevanja ob teh dnevih celo v noči opravljati, veči del noči s tacimi djanji dopernasajo, in premolijo cele ure v svojih mečitih (mošeah, to je, svojih božjih hišah), kateri so skoz vsih 30 noči odpert in razsvitljeni. — Kako neki ta reč poturčencu Murat-pašu (Bema)

in njegovim tovaršem diši? Kaj praviš ti, mlačni kristjan! k temu, ki ti Kristus in njegova nevesta sv. Cerkev, lahko prenesljiv post, in sploh sladak jarm nalagata, in se mu vender umikaš, ali še celo sv. Cerkev terdobe, neusmiljenja obdolžuješ? Nikar takó! sicer bo terda pred sodnim stolom. Tam te ne bo, ne vstava, ne svoboda tiska, ne tvoja široka vèst zagovarjala. In porota (jury) Sinu božjiga ne dela razločka med narodovnostjo: kar si tukej sejal, boš tamkej žel — vekomaj. Ali slisiš? — vekomaj!

— r —

Nekaj od pustnih šemarij.

„Svet hoče goljufan biti, toraj bodi goljufan.“ S tim goljufnim pregovorom je že marsikteri svojo dušo grozno goljufal, ker je res svojiga bližnjiga goljufaval, dokler se sam ni vjel v kremplje začetnika vse laži, kateri se imenuje hudič in iše svet zapeljati, in dokler mu neskončno ostri Sodnik, ki naše misli in želje preiskuje, s perliznjeniga obraza seme ni potegnil. Ali človek, k vsimu bolj kakor k dobri mu nagnjen, in zadovoljin, ošemiti svojiga bližnjiga s sladkimi besedami in na videz ljubeznivim obrazom, še hoče grajati, kar je Bog v svoji neskončni modrosti vstvaril, natakne na lepi obraz gerdo šemo, spremeni stan in spol, ter se temu veseli, de v zijalasti podobi nima videza ne keršanskiga ne človeškiga. Sv. Ciprijan, sv. Avgustin in sv. Tomaž uče: kdor svoj obraz z mazili lišpa, de Boga preklinja, ker hoče s tem popravljati, kar je sam Bog vstvaril. Ali pa mar tisti, kateri s šemo (larfo) svoj obraz popači, manj Boga preklinja, kakor tisti, kateri svoj obraz z mazili lišpa? Gotovo ni nič bolj zaničljiviga kakor ošemljen človek: že ajdovski modrijanje so spoznali, de se šemarije za poštenost in vrednost človeško ne spodobijo; kolikanj bolj jih mora naša sveta vera preklicati in prekleti! Take šemarije so v Turinu in Florencu, velikih mestih na Laskim, oestro prepovedali ne samo po mestu ampak tudi v gledsih in plesihih. Zakaj so jih pa viksi prepovedali, vsak ve, kdor Laha pozna.

Razgled po keršanskim svetu.

Rim. Vsi dobromisleči Rimljani so želeli god sv. Očeta, v dan sv. Janeza evangelista, ker je njih kerstno ime Maria Janez, z očitno slovesnostjo praznovati. Tode je bil le na tihim obhajan, ker je francozovska vojaška policija zvedila, de misli neka rovaska stranka tej slovesnosti nasprotni hrup zagnati. Plemenitna straza, ki je zdej spet sestavljena, je pa vender le Papeževimu bratu, grafu Gabrielu Mastai, se perklonila, ter mu svoje vošila za Pija IX. zročila.

Sv. Oče Pij IX. so pastirski list poslali na vse škofo na Laskim, v katerim jih opominjajo pazno in z vso mogočo skerbjo čuti za ohranitev katoliške vere, ktero na vso moč podkopujejo tisti prekucneži, katerih hudobni naklepi so bili za enkrat razdžani od zvestih armad katoliških oblastnikov. Spoznali so namreč ti zlobni samopridneži, de svojih peklenskih namenov ne morejo doseči, dokler kaj vere v Boga in ljubezni do njegove cerkve v ljudstvih ostane; zato zdej kopljejo in rijejo, de bi omajali skalo, na ktero je Jezus zidal svojo cerkev. Zato naj se njih hudobni govori z gorečo pridgarsko besedo, njih zapeljivi spisi z dobrimi bukvam za-

verajo, z zdravim pridnim podučanjem šolske mladosti naj se strup njih uka neškodljiv stori.

Švaje. Vladaštvo Bernskega kantona je spet z novim delam grozovitosti pokazalo, de katolištvo v svoji okrajni hoče zatreti. Mile sestre, ki so bolnikom z vso vdanostjo stregle, za uboge sirote skerbele in na vse kraje tolažbo pernašale, so ravno ob novim letu iz kantona zgnali. Nihče jim ni mogel kaj očitati; desiravno so ti sovražniki vere grozno znajdljivi v obrekovanji, vender niso nič najdlji, česar bi jih bili obdolžili. Pa ker so uboge nune katoliški cerkvi zveste, ker deželo v veri poterdujejo in ljudstvo spoštovanje in ljubezin do njih ima, so mogle cez mejo. Solzé so lile ubogim in sirotam po obrazu, ko so jim bile odtergane dobre skerbne matere, ki jim jih previdnost božja podelila. Divjake iz Amerikanskih gojzdov bi bila ginila ta ločitev; serce Bernskih uradnikov je ostalo terdo ko skala. Celó mesto Porrentruy je bilo prestrašeno; v persih vladarjev se pa nobeno blago čutilo več ne vzdigne.

To djanje človeštvo strašno oskruni; cela Evropa mora zvediti neznano hudobijo in slišati krik žalostne pertozbe, ki ga je iz Švajcarskih gor zagnala katoliška cerkev, zaterta od nar ostudnišiga despotizma, kteriga je svet kdaj vidil.

Iz Tirolov. Med tem, ko zunej vihar buči, in šiba Pravičniga še zmirej nezvestim ljudstvom s kaznimi žuga, Tirolci lepe spričevanja dajejo od svoje zvestobe do cesarja in katoliške vere, ktero so njih očetje spoznavali in ljubili. Konec pretečeniga leta so došli fari Gaiss ostanki svetih spoznovavcev in marternikov Teofila in Konstanca iz Rima. Farna soseska je z veliko gorečnostjo vse za slovesno prejemo perpravila, in je svete ostanke v praznični procesii med strelam in zvonjenjem prenesla v cerkvi, kterima so bili namenjeni. Na obrazih se je lahko bralo pričujočim, kako globoko v njih sercih živi vera Sinu božjiga, in kako velike zasluga vitezov keršanskih, ki so serčno križ za Jezusom nosili, znajo ceniti. Zbrana množica jim je vošila srečo zavoljo krone zmage, ki so jo prejeli v deželi miru, in iz mnogih serc so se vzdigovale proti nebu goreče molitve za blagor vojskujoče cerkve na zemlji in za časni in večni prid vsih ljudstev. Bog naj poviša svojo nevesto, Bog naj poterdi svojiga namestnika Pija IX., Bog naj varuje cesarja.

Dunaj. Po zadnji štetvi v l. 1849 ima Dunaj zdej 477.846 prebivavcov, med tem je 458.162 katoličanov, 8173 protestantov, 10.670 Judov, 820 Starovercov in 21 Mohamedancov. Vsi ti stauujejo v 13.772 hišah. V oziram na leto 1846 se je število prebivavcov za 24.885 zmanjšalo.

Ljubljana. Mnogozaslužnemu patru Benvenutu Krobot je cesar za velike zasluge, ki si jih je skoz več let v bolnišnicah z neutrudeno delavnostjo perdobil, po sklepu 31. p. m. srednjo zlato svetinjo podelil. — Dans ob desetih mu s permerjeno slovesnostjo perpeta.

Komej smo gosp. Rojca, bogoslovca 4. leta, spremili k sv. Kristofu in z gosp. Kozlevčerjem marsiktero lepo upanje zakopali, je kmalo spet mertvaški zvon zazvonil gosp. fajmostru per sv. Jakobu, J. K. Pohlinu; umerli so v 70. letu svoje starosti na legarji, kteriga so v vojaški bolnišnici našli. Skoz 45 let so službo duhovniga pastirja per sv. Jakobu zvesto opravljali in po celim mestu bolnim in umirajočim z veliko radovoljnostjo na strani stali. Kako so bili čislani od vsih mestnjanov, je pokazalo pretečeno nedeljo veliko število pogrebcov, kolikor jih še nismo kmalo per kakim pogrebu vidili. —